Περί απολιτίκ...

Στη φιλοσοφική στις 16/10/14 σπάστηκε η κατάληψη (που είχε γίνει με απόφαση συλλόγου ως απάντηση στις διαγραφές των φοιτητών, τους security στο εκπα, την απόλυση των καθαριστριών της σχολής και στην καταστολή από τα ματ των φοιτητών) από 200 διψασμένα για γνώση φυτά με μπροστάρηδες δύο καθηγητές -Μπενέτο και Γεωργαντζόγλου. Στην πληροφορική στις 9/12/14, σταμάτησε η κατάληψη του σέρβερ (που γινόταν ως αλληλεγγύη στο Ν. Ρωμανό) και κατατέθηκε ψήφισμα συγγνώμης στην πανεπιστημιακή κοινότητα. Τα παραπάνω γεγονότα αποτελούν κλιμάκωση στη δράση ατόμων που αυτοπροσδιορίζονται ως απολιτίκ.

Οι απολιτίκ θεωρούν τους εαυτούς τους ως υποκείμενα που αποστασιοποιούνται από κάθε πολιτικοποιημένη συλλογικότητα, πιστεύοντας με αυτό τον τρόπο ότι απέχουν από κάθε πολιτική διαδικασία εντός (και εκτός) του πανεπιστημίου. Τα υποκείμενα αυτά βλέπουν το πανεπιστήμιο ως χώρο μόρφωσης και γνώσης που θα τους εφοδιάσει με τα κατάλληλα προσόντα και με λαμπρά πτυχία για βέβαιη κοινωνική ανέλιξη όπως αρμόζει σε όλους τους επιστήμονες. Απο αυτή τη σκοπιά, ο ρόλος του πανεπιστημίου δεν έχει σχέση με πολιτικές διαδικασίες και είναι απομακρυσμένο από κάθε πολιτική σκοπιμότητα, επομένως όταν αναπτύσσονται πολιτικές δράσεις εντός αυτού, τις θεωρούν ως ανασταλτικό παράγοντα στις προσωπικές τους επιδιώξεις (καθώς τους διαταράσσει την ακαδημαϊκή καθημερινότητα και τη φοιτητική ρουτίνα) και τις αντιμετωπίζουν εχθρικά. Αυτοί οταν αποφασίζουν να οργανωθούν για την επίλυση κάποιου ενδοπανεπιστημιακού προβλήματος (μεταφορά, καθαριότητα, θέρμανση, διαγραφές) - ευνουχίζοντάς το πολιτικά πρώτα-, λειτουργούν πάντα ενδοθεσμικά και βάσει της πεποίθησης περί ακαδημαϊκής κοινότητας ενιαίας και αδιάσπαστης βρίσκουν στα πρόσωπα καθηγητών, πρυτάνεων, προέδρων τους συμμάχους και τους καθοδηγητές τους. Κατ'αντιστοιχία, τα κοινωνικά προβλήματα που ανακύπτουν και δεν είναι σε άμεση σύνδεση με το πανεπιστήμιο, πρέπει να μένουν εκτός αυτού και σε περίπτωση που εισχωρήσουν αντιμετωπίζονται με αδιαφορία ή χειρότερα με άκρατη αντιδραστικότητα. Είναι άξιο αναφοράς το πώς αυτές οι ατομικότητες έχουν αναπτύξει τα δικά τους αντανακλαστικα και εργαλεία και καταφέρνουν να οργανωθούν μέσω κοινωνικής δικτύωσης ή με την προτροπή των καθηγητών (με ανταλλάγματα εύνοια, βαθμούς, θέσεις σε μεταπτυχιακά).

Απ'την πλευρά μας εμείς βλέπουμε τους απολιτίκ με διαφορετικό πρίσμα, όπως και το πανεπιστήμιο. Το πανεπιστήμιο ήταν ανέκαθεν ένας μηχανισμός αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας καθώς κάθε εκπαιδευτική διαδικασία προωθεί τον άκρατο ανταγωνισμό, τον ατομικό δρόμο, την ανάδειξη της λογικής του καριερίστα που πρέπει να ελίσσεται στο περιβάλλον του ώστε να ανελιχθεί. Καλλιεργείται ακόμα η πεποίθηση πως είναι ένας χώρος όπου είμαστε όλοι μια μεγάλη οικογένεια με ίδιους στόχους, επομένως όλοι πρέπει να νοιαζόμαστε για την εύρυθμη λειτουργία του, να ενεργούμε και να δρούμε παράλληλα μ'αυτό χωρίς αποκλίσεις και όταν υπάρχει κώλυμα να βοηθούμε (συνεισφέρουμε) εθελοντικά -από μάζεμα σκουπιδιών μέχρι επιτήρηση εξετάσεων και έρευνες τσαμπέ- όπως εθελοντικά κάνουμε και στις δουλειές μας... Αυτός είναι φυσικά και ένας από τους βασικότερους ρόλους του ως κέντρο παραγωγής φθηνού ελαστικού πειθαρχημένου εργατικού δύναμικού αφού το εφοδιάζει με τα απαραίτητα προσόντα,την κατάλληλη τεχνογνωσία και πρακτική εμπειρία (μαθήματα, εργαστήρια, πρακτική άσκηση). Η ροή χρήματος εντός του είναι μεγάλη και διαρκής και το καθιστά ευφορο περιβάλλον για εργολαβίες, επιχειρήσεις και μαύρες μπίζνες. Όλη η καθημερινότητά σου μεσα στο πανεπιστήμιο σκοντάφτει πάνω σε μπίζνες. Όπως ο σεκιουριτάς που κόβει βόλτες ελέγχοντας και προσπαθώντας να προσδώσει μια αίσθηση ασφάλειας κ επιτήρησης σε αυτούς που την χρειάζονται και ένα φαινομενικό φόβητρο σε όσους αμφισβητούμε το ρόλο του. Όπως οι καθαρίστριες που δουλεύουν σε μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες ή/και με μαύρα χρήματα -πχ μαθηματικό, βιολογικό-, δεν έχουν κανένα εργασιακό δικαίωμα, απολύονται όταν ζητούν τα δεδουλευμένα τους ή όταν συνδικαλίζονται. Όπως τα ερευνητικά προγράμματα και οι συμφωνίες με εταιρίες, όπως οι μαύρες μπίζνες (βλέπε μπάζωμα πανεπιστημιούπολης), όπως, όπως...

Για να ξεκαθαρίσουμε, εμείς βλέπουμε το πανεπιστήμιο ως ένα πεδίο ταξικού ανταγωνισμού άρα η στάση των απολιτίκ δεν είναι καθόλου ουδέτερη και αμερόληπτη (αλλά έχει ξεκάθαρα πολιτικό πρόσημο). Αυτος ο “ανθός της πανεπιστημιακής νεολαίας” θελοντας και μη, στηρίζει και ακολουθεί σαν πρόβατα την πολιτική που θέλει απλήρωτους εργαζόμενους, απολυμένους διοικητικούς, αποστειρωμένους χώρους, τάξη και ασφάλεια, ιδιωτικοποιήσεις των πάντων και εξαλειψη των ανταγωνιστικών (και επικίνδυνων) κομματιών. Όταν διαταραχθεί αυτή η ομαλή λειτουργία του πανεπιστημίου που συνεπάγεται από τα παραπάνω, ειναι ξεκάθαρο τουλάχιστον πολιτικά ότι αυτοί που θα βγάλουν φλίκτενες είναι οι δαπιτοπασπίτες. Αυτοί, προκειμένου να αποκτήσουν μια παραπάνω δυναμικότητα που τους λείπει , θα πετάξουν το δόλωμα για οργανωμένη δράση ανεξάρτητων φοιτητών κατά των”φασίζουσων μειοψηφιών”. Όσο και αν προσπαθούν να κρυφτούν όμως πίσω απ'το επιχείρημα περί ατομικής ελευθερίας και περιορισμού της, ή απ'την εμπόδιση πρόσβασης στη γνώση, οι τάσεις τους αποτελούν τους συνδέσμους με κομματικά γιαπιδοτσουτσέκια. Άλλωστε το σπάσιμο μιας κατάληψης ή η σύνταξη με τον τσαμπουκαλή καθηγητή που παρεμπόδισε πολιτική παρέμβαση είναι ξεκάθαρα πολιτική θέση. Τα ανταλλάγματα που τους προσφέρονται για αυτή την αφοσίωση και υπακοή τους στοιχειοθετούν τα υλικά τους συμφέροντα από αυτό το νταραβέρι (με παρατάξεις,με καθηγητές). Σαφώς πολλές φορές τα αντικρίσματα στις διεκδικήσεις τους είναι δυσανάλογα με τα συμφέροντα που εξυπηρετούν και τη συνείδηση που καλλιεργούν. Πρόφανως αυτός ο μικροαστικός συρφετός δεν περιορίζεται μόνο στους χώρους των σχολών αλλά απλώνει τα πλοκάμια του και στην υπόλοιπη κοινωνία, επιζητώντας και εκεί την ατάραχη καθημερινή μιζέρια. Αυτοί υπερασπίζονται ή σωπαίνουν και συνενοχούν στα ρατσιστικά πογκρόμ του ξένιου Δία, στη διαπόμπευση των οροθετικών, στη στοχοποίηση ομοφυλοφίλων ή τοξικοεξαρτημένων, ενώ ταυτόχρονα το παίζουν αντιρατσιστές και ανθρωπιστές μέσω αναρτήσεων στο ίντερνετ. Κάθε κίνηση αυτών των μικρών ομάδων, όσο δεν είναι “πολιτικά χρωματισμένη”, προμοτάρεται και καλλιεργείται από τα μμε και τον εκάστοτε καθεστωτικό λόγο ως η φωνή της κοινής γνώμης .

Όλα τα παραπάνω τους τοποθετούν αυτόματα απέναντί μας. Θεωρούμε ότι είναι πολιτικά ομόμητροι με όλα αυτά τα μικροαστικά στρώματα της κοινωνίας που πατάνε πάνω στις πλάτες μας για να ικανοποιήσουν τα φαντασιακά τους και θα χρησιμοποιήσουν την οχλοδύναμη που τους δίνεται μόνο για ατομικούς σκοπούς. Οι περισσότεροι απ'αυτούς θα μείνουν κολλημένοι στο πάτο, πειθήνια τσιράκια των αφεντικών τους και οι πιο αδίστακτοι θα γίνουν οι καταπιεστές μας.

Εμείς στεκόμαστε ενάντια στην πειθάρχηση και στην εντατικοποίηση που μας επιβάλλει το πανεπιστήμιο,καθώς και στην αδράνεια και στην απάθεια που αναβλύζουν από λογικές περί ατομικού δρόμου και καβάντζας. Συλλογικοποιούμε και πολιτικοποιούμε τις ανάγκες και τις αρνήσεις μας, σπέρνουμε το μικροβιο του ταξικου ανταγωνισμου στο φιλήσυχο και μισοπεθαμένο φοιτητική σώμα και προτάσσουμε τα κοινά μας συμφέροντα εντός κ εκτός πανεπιστημίου.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΧΗΜΑ Φ.Μ.Σ.

autfms@gmail.com